

1

Ağustos ayının ortasında, pırıl pırıl bir yaz gününde olup bitiyor her şey. Başlangıçta olağanüstü bir yanı yok gibi görünüyor günün. Oteller, tatil köyleri, evler, pansiyonlar her zamanki gibi kalabalık. Sıradan bir tatil günü yaşanıyor kasabada. Bütün ilişkiler bildik ve olağan.

Güneş bir yandan ufuktaki kulübesine doğru yol alırken, bir yandan da martı gibi keskin gözleriyle denizin dibini seyrediyor. Açıklarda tekneler, yatlar ve gemiler... Adalar ise hem tombul hem de uslu bir çocuk gibi kıvılcımdan duruyor karşıda.

Kasaba merkezine epeyce uzak olan bu köşede, irili ufaklı kayaların denize dökülmesiyle oluşturulmuş bir iskele var. Kasabalılar "Taş İskele" diyorlar buraya. Denize

doğru ilerleyen taş yığınının üstü birazcık düzeltilmiş ve “Bundan sonra senin adın Taş İskele olsun,” denmiş sanki.

Ortalık epeyce sessiz. Denizin dibi berbat olduğu için bu bölgede yüzen yok. Bu yüzden çevredeki balıklar çok mutlu. Özgürce gezip dolaşabiliyorlar. Hele bazılarının keyfi iyice yerinde. Çünkü yepyeni bir şeyin farkında onlar. Birkaç gündür iskeleye dadanan acemi balıkçıların yemlerine bir güzel abone olmuşlar.

Karşıdan görünüşlerine bakılırsa bu balıkçılar, on iki-on üç yaşlarında. Üçü de deniz avcılığı konusunda öylesine bilgisiz ve beceriksiz ki oltalarının ucuna taktıkları yemler, denize düştükleri anda, balıklar için hazırlanmış birer armağana dönüşüyor. İşte bu nedenle kimi uyanık balıklar, kendilerini beslemeyi alışkanlık haline getiren bu küçük balıkçıların yolunu dört gözle beklemeyi iş edinmiş kendisine.

Balıkçıların bugün dördüncü günleri. Gene siftehaları yok, ancak pes edecek gibi de görünmüyorlar. İşi inada bindirmişler belli ki. Küçük bir mercan “Bu kadar kararlı olmalarına şapka çıkarmak gerekir doğrusu,” diyor yanındaki karagöze.

“Şapkam olsa çıkarırdım ama ne yazık ki yok,” diye karşılık veriyor karagöz.

“Sen de o zaman şu siyah beyaz pijamanı çıkar. Ne o öyle kaba saba adamlar gibi...”

“Yok canım! Çırlıçıplak kalayım da gülsünler bana, değil mi? Hem sen kendi pijamana baksana. Rengim kırmızı diye hava atıyorsun, ama bil ki kırmızı balık kızara kızara ölür.”

Kefal söze karışıyor:

“Hey! Dalga geçmeyi bırakın da bundan sonra yediklerinize dikkat edin. Bakmayın onların acemi olduklarına, hepimizden daha akıllı olduklarını biliyorum. Akşam kızgın bir yağın içinde renk değiştirmek istemezsiniz

herhalde. Böyle ağzınızı bir karış açacağınıza gözünüzü dört açın. Yoksa kendinizi önce havada, sonra tavada bulursunuz.”

Bu konuşmaları duyan öteki balıklar da yaklaşıyor o bölgeye. Sarmaş dolaş bir kalabalık oluyor oracıkta. Herkes denize atılacak oltaları sabırsızlıkla bekliyor. Fakat kefalın uyarısı işe yaramış görünüyor. Bugün daha dikkatli. Sık sık kafa kafaya verip yem çalmanın nasıl yapılacağını öğretiyorlar birbirlerine. Özellikle küçükler çok heyecanlı. Kuyruklarını sallayarak büyüklerin dediklerini onaylıyorlar.

Mercan hâlâ karagöze takılmayı sürdürüyor:

“Bana bak karagöz, akıllı olmazsan o kara gözlerini kaybedersin. Artık sana yalnızca ‘kara’ deriz, haberin olsun.”

Karagöz altta kalmıyor:

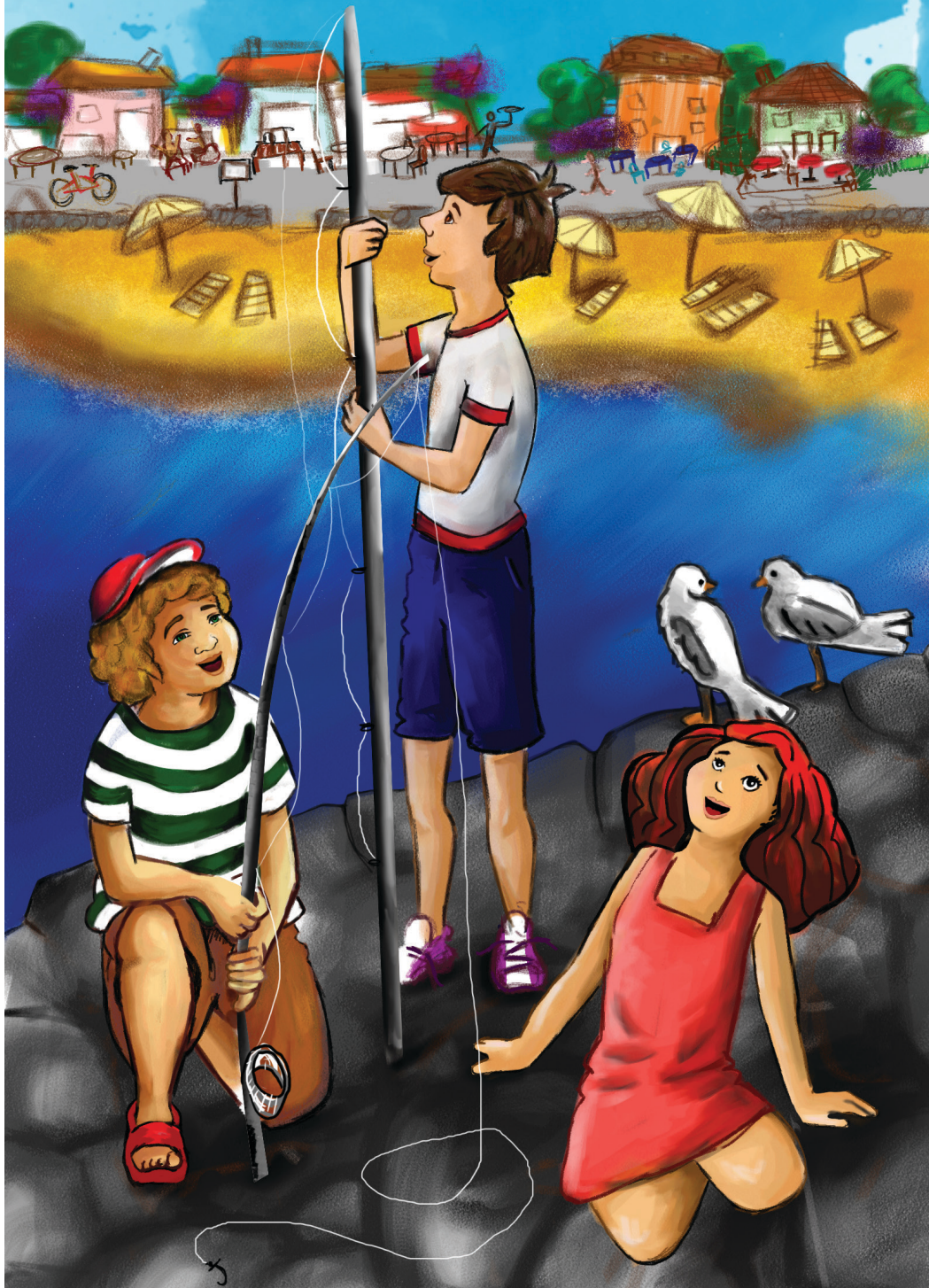
“Sen de akıllı ol mercan! Sen de ‘can’ını kaybedersin. Biz de arkandan ‘mer! mer!’ diye bağırırız.”

“Peki şu kefal amcaya ne diyeceğiz?”

“Ona mı? Artık ona da güle güle deriz, ne yapalım?”

Kefal, ardından yapılan bu konuşmaları duymuyor. Bir duysa o sivri burnunu vida gibi kullanıp karınlarını deşecek. Balıklar arasında denizdeki bu hareketlenmeyi ilk fark eden Tuğrul oluyor. “Baksanıza,” diyor arkadaşlarına, “şu balıkları bir yerlerden gözünüz ısırtıyor mu sizin de?”

Erkan elindeki yemi iğneye geçirmeye çalışırken sırtıyor:

“Isırmaz mı? Böyle giderse yakında akraba olacağız zaten. Senin buraya balık çiftliği açtığını duyanlar toplanıp geliyorlar oğlum. Tuğrul nasıl olsa karnımızı doyurur diye düşünüyorlar herhalde.”

Serap’a dönüyor sonra. Sesi gene alaycı. Göz kırıyor:

“Öyle değil mi Serap? Tuğrul’un ne kadar balıksever bir vatandaşı olduğunu duymayan kalmadı, değil mi?”

Serap kıkırdıyor gizlice. Tuğrul, Erkan’a ters ters bakıyor. Kendisiyle dalga geçilmesinden çok yanı başındaki Serap’ın kıkırdamasına bozulmuş gibi. “Ha ha ha...” diyerek alaylı bir şekilde gülüyor: “Aman ne espri!”

Sonra Serap’a dönüyor:

“Sen de orada patlak lastik gibi hava kaçıracağına adam gibi gül Serap. Çok ayıp oluyor yani. Bak, Erkan abimiz arka arkaya aynalı espriler patlatıyor. Sen güleceğin yerde tıslıyorsun.”

Erkan beklenenden daha sakin. “Ben espri yapmadım ki oğlum,” diyor. “Gerçeği söyledim. Ama daha sen şakayla gerçeği birbirinden ayıramıyorsan, ben ne yapayım? Zekâ katsayısı diye bir şey var.”

“Var ama o espri yapmakla ilgili. Herkeste bulunmuyor ne yazık ki.”

Bakıyor ki iş uzayacak, Serap bu atışmanın daha fazla sürmesine izin vermiyor. Hemen araya giriyor:

“Bırakın şimdi çekişmeyi! Balık avlamaya mı geldiniz, kavga etmeye mi belli değil. Zaten sizin kavgalarınız yüzünden bir şey tutabildiğimiz yok. Hiç olmazsa bugün

boş dönmeyelim evlere. Yoksa iyice maskara olacağız. Biliyor musunuz, babam iki gündür yüzüme alaycı alaycı bakmaya başladı. Sinirime dokunuyor vallahi.”

Erkan belli ki bugün epeyce neşeli. Daha doğrusu kendinden emin:

“Emriniz olur hanımefendi, nasıl isterseniz. Göreceksiniz az sonra balıkhaneye çevireceğim iskeleyi. Ama şu yanınızdaki beyefendiye de söyleyin, artık o da kımıldasın biraz. Bıraksın balıkları seyretmeyi. Denizi akvaryum mu sanıyor ne?”

Tuğrul hemen veriyor karşılığını:

“Hıh, sanki senin benden farkın var, sanki senin yemlerinle semirmedim bu hayvanlar! Baksana, neredeyse baba diye kucağına atlayacaklar.”

Serap kızıyor iyice:

“Ne oluyor yahu! İş çıkırından çıkmaya başladı. Ben size arkadaşlık etmek için gelmişim zaten. İnsanın kafasını bozmayın. Böyle didişip durursanız giderim, tamam mı! Çekemem aptalca atışmalarınızı...”

Erkan her zamanki gibi minnetsiz:

“Vay vay vay! Şimdi de şantaj ha? Siz bilirsiniz prenses hazretleri, nasıl isterseniz. Paşa gönlünüz bilir. Fakat giderseniz kaybeden siz olursunuz. Oltanın ucunda çırpınan balıklara uzanmak zevki, öyle herkese nasip olmaz. Bunu da söylemiş olayım yani.”

Sözleri biter bitmez ayağa kalkıyor. Oltasına yemleri takmış bile. Üç beş metre ötedeki kayalardan birinin

üstüne çıkıyor ve misinayı dikkatli bir şekilde tutup başının üstünde ağır ağır döndürmeye başlıyor. Önce küçük, sonra gittikçe büyüyen çemberler çizen ve döndükçe havada tatlı bir ıslık sesi oluşturan misinayı öyle bir anda fırlatıyor ki kısa bir sessizlikten sonra oldukça uzak bir noktaya düşen kurşunun sesinden aldığı keyfi haykırarak paylaşıyor arkadaşlarıyla:

“Heeey yavrum be! Deden de mi balıkçıydı!”

“Hayır, anneannen!” diye karşılık veriyor Tuğrul.

Erkan öylesine sevinçli ki Tuğrul’un sözüne gülüp geçiyor. Sevinmekte haklı, çünkü adam gibi olta atmaya ilk kez şimdi becerebildiğinin o da farkında. Bu yüzden Tuğrul’un sözlerini umursamıyor. İlk günkü rezilliği geliyor gözlerinin önüne. Aman Allahım, o neydi öyle? Neredeyse Tuğrul’un kulağını avlayacaktı balık yerine. Onca uğraşmasına karşın oltayı bir türlü uzağa atamamış, ya kendine ya da yanındakilerin bir yerine saplayacak gibi olmuştu. Hem de kaç kez...

Bu arada Tuğrul da hazırlıyor oltasını. O da gidip bir başka kayanın üstüne çıkıyor. Erkan sesleniyor arkasından: “Hayrola Tuğrul Restoran? Akşam servisiniz başlıyor galiba?”

Tuğrul da sesini çıkarmıyor. O da işini ciddiye almış durumda. Büyük bir dikkatle oltadaki yemin son kontrollerini yapıyor. Bu sırada bir ayak sesi duyuluyor iskelede. Üçü birden dönüp bakıyor. Hepsinin gördüğü şey aynı;

dazlak kafalı bir adam spor giysilerini giymiş, tempolu bir şekilde koşarak kendilerine doğru geliyor. İncecik görünüşünden ve üzerindeki giysilerden uzun süredir sporla uğraştığı belli.

Adam, üç kafadara aldırış etmeksizin koşarak yanlarından geçiyor ve iskelenin ucundaki düzlükte birtakım hareketler yapmaya başlıyor. Rahat tavırlarından buraya sık sık geldiği anlaşılıyor. Düzlüğü öylesine iyi biliyor ki

ellerini hangi noktaya koyacağını, ayaklarıyla nereye basacağını adı gibi ezberlemiş. Kocaman bir kavuna benzeyen kafası, ufka yaklaşmakta olan güneşin sararmaya yüz tutmuş ışıkları vurdukça iskeleyi aydınlatmak üzere hazırlanan hareketli bir fenere dönüşüyor ikide bir.

Adaların önünden bembeyaz bir gemi geçiyor, kocaman...